

Mały róg

Dwunasty rozdział Proroctwa Daniela przedstawia trzy istotne okresy czasu. Są to: 1260, 1290 i 1335 dni. Wydaje się, że należy je liczyć od tego samego punktu, otrzymując w ten sposób trzy różne daty. Okres 1260 dni pojawia się w Piśmie Świętym w wielu miejscach, jak na przykład: 1 Król. 17:1; Dan. 7:25; 12:7; Obj. 11:2-3; 12:6,14; 13:5. Podstawę do interpretacji „dni” Daniela znajdujemy w III tomie (Wykładów Pisma Świętego – przyp. tłum.), gdzie na str. 65-66 Br. Russell pisze:

„Skoro koniec papieskiej władzy został jasno określony przez Rewolucję Francuską, a dokładniej przez wydarzenia zapisane w rozdziale 11:40-44, które wskazują szczególnie na rok 1799, możemy szybko odmierzyć 1260 lat wstecz, aby stwierdzić, czy miał wtedy miejsce początek władzy papieskiej. Jeżeli okaże się, że tak było, nasz dowód dla potrzeb wiary będzie wystarczająco jasny i mocny. Sprawdźmy więc. Cofając się 1260 lat wstecz od roku 1799 otrzymujemy rok 539, kiedy to, jak wykazemy, rozpoczęło się panowanie papieństwa”.

Ów centralny punkt początkowy jest zidentyfikowany w Proroctwie Daniela 12:11: „*A od tego czasu, którego odjęta będzie ofiara ustawiczna, a postawiona obrzydliwość spustoszenia. . .*”. To z kolei wiąże się z proroctwem o „małym rogu” (Dan. 8:8-11). Czytamy o tym ponownie w III Tomie na str. 74:

„Rzeczywiście, jakby według wcześniej przygotowanego planu, cesarz natychmiast (w 534 r. n. e.) wysłał do Italii Belisariusza na czele armii i tak, w sześć lat po uznaniu papieża przez cesarza, władza Ostrogotów została pokonana, a ich król Vitiges i kwiat jego armii zostali rzućeni wraz z trofeami do stóp Justyniana. Miało to miejsce w 539 r. n. e. , a zatem od tego właśnie momentu należy liczyć „postawienie obrzydliwości spustoszenia”. Taki był mały początek papieństwa. Wtedy to właśnie mały, osobliwy „róg” wspomniany w proroctwie Daniela (Dan 7:8,11,20-22,25) począł wyrastać na rzymskiej bestii”.

I wreszcie czytamy na str. 76:

„Wraz z obaleniem Ostrogotów za władcę Italii uznano na pewien czas cesarza rzymskiego, którego reprezentantami byli egzarchowie. Skoro jednak ich stolicą była Rawenna, a nie Rzym i skoro uznali oni papieża w sposób, o którym była mowa, to wynika z tego, że od 539 r. n. e. za naczelną władzę w mieście Rzym zostało uznane papieństwo. Od tego też momentu (kiedy zostało „postawione”) poczęło rosnąć i odnosić sukcesy jako „róg”, czyli władza wśród innych „rogów” wyobrażających zjednoczoną do pewnego czasu władzę Rzymu”.

Naszym celem jest udokumentowanie wydarzeń owych przełomowych lat, potwierdzenie spostrzeżeń Br. Russella oraz zwrócenie uwagi na znaczenie roku 539. Mamy nadzieję, że rozważania te będą stanowić dodatkową podstawę do lepszego zrozumienia fundamentalnych proroctw z dwunastego rozdziału Księgi Daniela, które mają przecież ścisły związek z datą powrotu naszego Pana.

Ważne punkty zwrotne w historii są zwykle dostrzegane dopiero z długiej historycznej perspektywy po zaważeniu ich konsekwencji i przeanalizowaniu przyczyn, które do nich prowadziły. „Mistyczny Babilon” wzrastał i praktykował swą bezbożność przez pierwsze pięć stuleci naszej ery. Odbывало się to jednak pod jurysdykcją uznanych władz politycznych. Ponieważ uznajemy, że papieństwo w następnych wiekach odgrywało rolę zwierzchniej władzy, to interesuje nas, kiedy układ wydarzeń zaczął działać na jego korzyść oraz kiedy papieństwo zaczęło dominować na scenie polityki.

Sekwencja wydarzeń była ściśle związana z ekspansją Imperium Rzymskiego. Stolica została przeniesiona z Rzymu do Konstantynopola. Stamtąd Justynian mógł rozciągnąć swą władzę na wschód. Rzym zaś został wystawiony na militarną i kulturalną inwazję plemion germańskich. Gotowie byli chrześcijanami o przekonaniach ariańskich. Ariusz uważał, że Bóg Ojciec i Jego Syn są dwiema różnymi istotami. Dominacja Gotów stwarzała zarówno polityczne jak i religijne zagrożenie dla ambicji Justyniana w Italii.

Brat Russell cytuje przykłady korespondencji, jaką prowadzili Justynian i papież Jan II w latach 533-534 (III tom, str. 68-74). Papież Jan II zmarł w 535 roku, a na stolicę biskupów Rzymu został wyniesiony Agapetus. Panował on zaledwie rok, a po nim nastąpił papież Sylweryusz. Belisariusz został wysłany do Rzymu, aby osłabić wpływy Gotów i przywrócić dominację Justyniana. Belisariusz obalił Sylweryusza i ustanowił papieżem Wigiliusza w 537 roku. Ten właśnie papież zagarnął dla siebie wyłączność do sprawowania władzy na tym terenie i ustawił pozycję kościoła na następne 1200 lat.

Belisariusz był generałem Justyniana I (527-565 r. n. e.) w państwie bizantyjskim i w ogóle jednym z najwybitniejszych generałów w historii. Prokopiusz był doradcą Belisariusza i odegrał istotną rolę jako kronikarz wojny gockiej, która toczyła się w latach 533-541. Był on jedynym, który opisał wydarzenia tego okresu, na niego też powołuje się Gibbon w swej historii. Greckie pisma Prokopiusza zostały przetłumaczone przez H. B. Dewing i stanowią część *Loeb Classical Library* wydanej

przez *Harvard University Press*. Przeanalizowaliśmy uważnie pisma Prokopiusa, Henry’ego Fynesa Clintona w *Fasti Romani* oraz Gibbona *Schyłek i upadek Rzymskiego Imperium* („Decline and Fall of Roman Empire”). Dla lepszego zrozumienia zamieszczamy tabelę, która obejmuje główne wydarzenia pierwszych pięciu lat wojny gockiej.

PIĘĆ LAT WOJNY GOCKIEJ

- 534 r. n.e. Amalasuntha (córka ostrogockiego króla Teodoryka) zamierza zwrócić gocką Italię Justynianowi w Konstantynopolu. Jej syn, Athalaryk, zmarł po 8 latach panowania. Theodatus (odnotowany także jako Theodahad, kuzyn Amalasunthy) wstępuje na tron w Rzymie.
- 535 r. n.e. Theodatus potwierdza gocką niezależność. Wypędza i zabija Amalasunthę. Belisarius zostaje wysłany na wojnę z Gotami przez Justyniana w 9 roku jego panowania. Pierwszy rok wojny gockiej Belisarius zdobywa Salones i Syrakuzy na Sycylii, jeszcze w 9 roku panowania Justyniana.
- 536 r. n.e. Theodatus zostaje zamordowany po 3 latach panowania. Vitiges (odnotowany także jako Witiges) wkracza do Rzymu i ujmuje władzę nad Gotami. Belisarius przeciąga przez Italię, zdobywa Neapol wchodząc do niego przez akwedukt. Oblega Rzym dokładnie w 60 rocznicę zdobycia tego miasta przez Odoakera (476 r. n.e.). Jest to 11 rok panowania Justyniana. Gotowie wycofują się w grudniu. Belisarius obala papieża Sylveriusa.
- 537 r. n.e. Vigilius zostaje ustanowiony jako kolejny papież. Goci poczynają oblegać Rzym. Trzeci rok wojny gockiej Wzajemny pat sił gockich i wojsk Belisariusza. Vitiges przełamuje oblężenie w grudniu i wycofuje się i umacnia w Rawennie.
- 538 r. n.e. W porze jesiennego przesilenia Belisarius opuszcza Rzym i rusza przeciwko Vitigesowi w Tuderias i Kluzjum. Goci oblegają Rzymian w Ariminum. Zostają pokonani i ponownie zepchnięci do Rawenny. Vitiges planuje, aby dwaj kapłani namówili Chosreosa, króla Medes z Ligurii, by przeciwstawił się Belisariusowi. Justynian śle posłów do Vitigesza z propozycją traktatu kończącego wojnę.

539 r. n.e. Belisarius zdobywa Dorthon odcinając Auximusa. Do wojny wkraczają Frankowie (Germanie) obracając się tak przeciwko Gotom jak i Rzymianom. Belisarius zatrzuwa źródła Auximusowi, Auximus poddaje się. Piąty rok wojny gockiej Belisarius rusza w kierunku Rawenny i zwycięża dzięki podstępowi. Posłowie Justyniana docierają do Vitigesza. Vitiges zaczyna być podejrzliwy. Frankowie stawiają Vitigesowi swoje warunki. Belisarius składa podstępną propozycję podziału władzy zachodniego cesarstwa. Vitiges przyjmuje warunki Belisariusza, a następnie zostaje pojmany w Rawennie. W czasie wiosennego porównania dnia z nocą Belisarius powraca do Konstantynopola wiodąc ze sobą Vitigesza i bogate łupy.

Zdobycie Rawenny i aresztowanie Vitigesza były wydarzeniami decydującymi o biegu historii. Zgodnie z tym, co pisze brat Russell, Justynian udzielił szerokich uprawnień papieżowi Janowi II. Jego władza była jednak tylko formalna, dokąd zbrojne ramię cesarza nie było w stanie popierać papieża i racji Rzymu. Przed upadkiem Rawenny zupełnie nie można było być pewnym, na ile rzymskie siły gotowe były uzasadniać zapewnienia Justyniana oraz czy kultura Ostrogotów i arianizm nie zdobędą w Rzymie decydujących wpływów.

Podbicie Rawenny przez rzymską armię było zaskoczeniem tak dla Vitigesza jak i dla samych Rzymian. Cytujemy opis z Gibbona, który świadczy o wysoce niejasnych okolicznościach towarzyszących usunięciu ostatniej przeszkody stojącej na drodze do ustanowienia nowej władzy nad Rzymem.

„Tłumy, które jeszcze stały pod sztandarem Vitigesza, daleko przewyższały liczebność rzymskich oddziałów, lecz ani modlitwy, ani opór, ani skrajne zagrożenie wiernych jego poddanych nie były w stanie wyciągnąć króla Gotów za fortyfikacje Rawenny. Zaś umocnień miasta nie sposób było pokonać ani siłą, ani podstępem. Gdy Belisarius obległ Rawennę wnet się przekonał, że tylko głód może zmóc niezłomnego ducha barbarzyńców. . . Każdy z jego oficerów dawał pisemne świadectwo temu, że oblężenie Rawenny nie miało praktycznie szans powodzenia. ”

Jednakże namiestnik Justyniana świadomy był swej uczciwości; wkroczył on na ciemną i wyboistą drogę, jako że mogła ona doprowadzić do dobrowolnego poddania się Gotów; zręczną polityką przekonał ich, że zamierza zastosować się do ich życzeń bez zobowiązywania się przysięgą czy też obietnicą, że dochowa wierności przymierzu, do którego żywił ukryty wstręt. Dzień poddania się Rawenny został wyznaczony przez ambasadora Gotów. I tak flota, obładowana towarami, wpłynęła bez przeszkód na wewnętrzną redę portu, bramy ot-

warły się dla upragnionego króla Italii, a Belisarius bez walki wkroczył do niepokonanego miasta. ”

Wydaje się jakoby zrządzeniem Opatrzności wydarzenia tego dnia daleko przewyższyły oczekiwania Rzymian oraz poczucie bezpieczeństwa ostrogockich obrońców miasta. Prokopius, opisując ten dzień, zanotował:

„Przypatrując się rzymskiej armii wkraczającej tamtego dnia do Rawenny nie mogłem oprzeć się wrażeniu, że nie ludzką mądrością, ani siłą dzieją się te wydarzenia, lecz jakaś boska moc nieustannie prowadzi je do zamierzonego celu i wspiera w taki sposób, że nikt nie będzie w stanie się oprzeć temu, co musi nadejść. . . Belisarius zaś udał się do Rzymu; zima zbliżała się do końca, kończył się też piąty rok wojny opisywanej przez Prokopiusa” (*Procopius* Tom IV, str. 133-134, 147).

Powstanie władzy papieskiej nie mogło poprzedzić opuszczenia Rzymu przez Belisariusza w 538 roku około jesienno-przesilenia dnia z nocą. Nie mogło też nastąpić po opuszczeniu przez niego Italii w 540 roku około wiosennego porównania dnia z nocą. W taki to sposób, niezależnie od sposobu obliczania czasu, należy stwierdzić, że początek władzy papieskiej przypada na 539 rok p. n. e. , rok upadku Rawenny.

Tak oto został usunięty ostatni z przeszkadzających rogów, które utrudniały przejęcie politycznej władzy przez róg papieski. Teraz już przed papieżem stała otwarta droga dla zrealizowania swych ambicji i dążeń (Dan. 7:8,11,20-25; 8:10-11). W pierwszym tomie Wykładów Pisma Świętego na str. 323 owe trzy rogi zostały wymienione jako Herulowie, wschodni egzarchat i Ostrogotowie. W tomie trzecim na str. 75 są one wymienione jako: Zachodnie Cesarstwo, Herulowie i królestwo Ostrogotów. Ta druga lista wymienia kolejnych okupantów Rzymu. Jednakże w rzeczywistości Zachodnie Cesarstwo (w Rzymie) było egzarchatem (prowincją) Cesarstwa Wschodniego ze stolicą w Konstantynopolu.

Zwycięstwo w Rawennie, oznaczało nie tylko pokonanie Ostrogotów, ale także dowiodło, że kościół ma do swojej dyspozycji armię. Był to precedens historyczny, którego znaczenia nie należy lekceważyć. Począwszy od 539 roku gwałtownie wzrastała moc papieskiego Rzymu. Historyk Latourette zauważa, że pół wieku później papież Grzegorz „powołał armię, aby chronić Rzym przed atakami Longobardów, układał się z obydwiema stronami: Longobardami i przedstawicielami cesarstwa, a wreszcie na własną odpowiedzialność zawarł pokój z Longobardami”. Tablica chronologiczna ilustruje rozwój wydarzeń, które przyczyniły się do rozwoju małego rogu.

Wydaje się, że bardzo odpowiednim zakończeniem Danielowej wizji o „czasie, czasach i połowie czasu” albo o 1260 dniach, jest to, że po 1260 latach od owego niepozornego początku papież Pius VI, kolejny władca na papieskim tronie, zmarł na wygnaniu, daleko od Rzymu, w areszcie domowym we Francji w 1799 roku. Został on uprowadzony z Rzymu w 1798 roku przez francuskiego generała Berthiera na polecenie francuskiego Dyrektoriatu. Po śmierci papieża, Napoleon nie dopuszczał do wyboru nowego papieża aż do marca 1800 roku. Boskie sądy mają swój czas i skazują przestępców.

O postaci, która wyznaczyła początek papieskiej władzy, Encyklopedia Chambersa pisze, że imię *Belisarius* oznacza 'biały książę'. Belisarius był generałem, walczącym za królestwo Antychrysta. Warto zauważyć, że przy końcu 1335 dni miał się pojawić, według opisu Objawienia 19:11-16, inny, większy Belisarius. Ten jednak ma walczyć za prawdziwe Królestwo:

„I widziałem niebo otworzone, a oto koń biały, a tego, który siedział na nim, zwano Wiernym i Prawdziwym. . . A wojska, które są na niebie, szły za nim na koniach białych, obleczone lnem cienkim, białym i czystym. . . A ma na szacie napisane: Król królów i Pan panów”.

Jego Królestwo nie będzie miało końca.

Jerry Leslie – USA
„Beauties of the Truth”

Rogi na rzymskiej bestii	Cesarzowie Zachodu (Rzymu)	Papież	Cesarzowie Wschodu (Konstantynopol)
330 – 337 – 474 – 475	Nr 1 Konstantyn II Romulus Augustulus	Markus Konstantyn Zeno	Konstantyn I 324-337 Konstantyn Zeno 474-591
476 – 489 – 490 – 491 – 492	Nr 2 Herulowie Najazd Theodoryka	Felix III Gelasius	Anastasius 491-518
493 – 526 – 527 – 528 – 529 – 530 – 531 – 532 – 533	Nr 3 Ostrogotowie Theodoryk Athalarik (Amalasuntha)	Felix IV Bonifacy Jan II	Justyn 518-527 (1) Justynian - 1 sierpnia 527-565 (2) (3) (4) (5) (6) (7)
534 – 535 – 536 – 537 – 538	(1) Theodatus (2) (3) Vitiges (1) (2) (3)	Agapetus Sylwester Vigilius	(8) (9) (1) Wojna gocka (Belisarius) (10) (2) Rzym, 9 grudnia 536 (11) (3) (12) (4)
539 – 540	Nr 4 Mały Róg Imperium Papieskie 1260 lat		(13) (5) Rawenna, grudzień 539 (14) (6) Przywiezienie zdobyczy Justynianowi

Jerry Leslie (USA)
R-
„Straż”